

Posudek diplomové práce O. Oljači *Karel Hlaváček*

Na počátek krátká reminiscence: Když jsem v akademickém roce 1997/98 začal vyučovat na tehdejší Katedře české literatury Filozofické fakulty, dostal jsem, jak bývalo zvykem, jako novic přidělenou skupinku „cizinců“. Netušil jsem příliš, co se bude dít, zkušenější kolegyně mě tehdy „uklidňovala“, že před rokem tam byli sami Korejci a dvě Vietnamky a skoro nikdy neuměl pořádně česky, čili celá teorie literatury, jak se přidělený kurz jmenoval, sklouzávala v jejím případě do více méně odbornější jazykové konverzace. Očekával jsem tedy onen pondělní podvečerní tříhodinový kurz s určitými rozpaky. Jaké však bylo moje překvapení, když místo brebentící či zarytě mlčící skupinky asijských studentů jsem se setkal s několika lidmi, jejichž „nečešství“ připomínala snad jen odlišná jména, ovšem co do způsobu konverzace či znalosti české literatury si nezdali se začínajícími studenty „českými“. Četli jsme Máchu, četli jsme Erbena, vykládali si základní pojmy poetiky a já se začal na ty pondělní podvečery vždy těšit.

V létě jsem se s touto zhruba desítkou studentů rozloučil; čas od času některý z nich dal o sobě vědět, ale většina z nich zmizela, jak už to bývá, jako kámen v poli. O to více jsem proto, abych se vrátil k věci, uvítal, když se po čase objevila jedna ze studentek, pokud se nepletu právě ta, co o sobě tehdy na počátku tvrdila, že nerada čte poezii, a tázala se, jestli by bylo možné napsat diplomku o Karlu Hlaváčkově... Tento sáhodlouhý úvod je tu nejen z jakési mé nostalgie po minulosti, nýbrž hlavně z toho důvodu, že pokud se nemýlím, z celé vzpomínané studijní skupinky jediná Ognjenka Oljača diplomuje po letech z oboru, který začala studovat, navíc z té jeho části, která mi je osobně nejbližší.

Svoji práci autorka založila monograficky. Sleduje Hlaváčkovu básnickou tvorbu od prvních pokusů, přes prvotinu Sokolských sonetů, až k vrcholům, které představují knihy *Pozdě k ránu* a *Mstivá kantiléna*. Svůj díl pozornosti věnuje také finální básnické knize Hlaváčkově, vydané z pozůstalosti – ke knize *Žalmy*. Základní rozměr své práce autorka

opřela o citlivou interpretaci základních motivických a obrazných konstant Hlaváčkovy poezie; sleduje přitom jejich transfigurace a proměny celkového hodnotového zacílení Hlaváčkovy poezie. Organicky vychází též ze základních biografických údajů, které konfrontuje z možnými zobrazovacími relacemi Hlaváčkových veršů. Pozitivně hodnotím také autorčinu snahu reflektovat a využít značné množství sekundární literatury k tématu Karel Hlaváček, která se v posledních letech poměrně rozrostla. Díky této rozšířené reflexi vznikla z původně kultivovaného, leč jednostranně zaměřeného náčrtu fundovaná práce, kterou tímto doporučuji k obhajobě.

Praha, leden 2006

PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.